

Filip Tamás

VÉGIG OTT VOLT

Ott voltam veled magányos
éjszakádban, csak épp nem
léptem be az ajtón: a vérző
tapétát töröltem fehér ruhával.
Vittem egy csészét, hogy abból
ihasd a kávé, vigyáztam, olyan
legyen, mint a tiéd, észre
se vedd, hogy idegen. Előtte
ittam belőle, és nem töröltem
le a szájam nyomát. Ott álltam
mögötted, amíg nekem írtál,
szédültem, mint aki viharban
született. A levél hamarabb ért
haza mint én, pedig útközben
végig ott volt velem.

MAY THE FORCE BE WITH YOU

Mikor a jedik mondatát
papírra vetettem gyorsan, hogy

a vizsgára legyen mit magaddal
vinned, nem hittem volna, hogy

őrizni fogod, s bekeretezve
egyszer a polcodra teszed.

Ma már én érzem egyre
többször, hogy hiába

keresem az erőt, s ha ilyenkor
véletlenül észreveszem kusza

betűimet a cetlin, jó lenne
valakitől megkérdenem, hogy

ez hányadik típusú
találkozás önmagammal?

Egyáltalán, én fogtam azt
a ceruzát, amivel akkor írtam?

Molnár Krisztina Rita

CSEREPES TALAJON

Papagáj, malachit,
maharadzsa, kajak.
Jövevény vagyok itt,
amiként a szavak.

Csak amint a madár
megül egy szigeten,
elidőz, tovaszáll,
ahogy egy idegen.

A homokban a nyom.
Kisimítja a szél,
viszi el. Csak ahogy
sarutalp nyoma vész.

De nem is. Nem is így.
Valamint piheszál
kaszatot kirepít,
s befogad puha sár

valahol. Agyagos,
idegen, cserepes
talajon a kapor
csak ahogy megered.

Szelíden, ravaszul
kiszorítja a gázt
– vetemény ahogy, úgy –
koponyányi malaszt.